

E a guerra prosigue en Afganistán

Description

A finais de ano, a cousa parecía feita, e a victoria sobre os talibáns afganos se nos amosaba como un modelo da guerra para o século XXI. Os americanos, por medio de Powell, teceran en breve tempo unha complexa rede de alianzas temporais (lonxe do clásico American way of war: Kill'em all). Antes de lanzarse sobre Afganistán, gañáranse o apoio dos seus aliados europeos invocando o artigo V da OTAN (aínda que un ataque contra un país será considerado coma un ataque contra todos), anque neste caso Estados Unidos nunca amosaron probas de que o ataque fora dende o exterior), lograron que os rusos lles apoiasen e que os chineses e os moderados árabes aceptaran a súa operación. Compraron caro a axuda dos necesarios paquistaneses.

No terreo, tropas lixeiras de élite acompañaron ás forzas mercenarias locais, buscando información e subliñando os obxectivos ás flotillas de avións que chegaban diariamente dende bases e portaviacións cercanos. Por primeira vez, lanzábanse máis bombas de precisión que convencionais. A interconexión entre os sistemas informáticos das distintas plataformas de armamentos multiplicaban as súas capacidades e diminuían os tempos dos ataques. E no escenario afgano o mundo puido confirmar o xurdimento dunha nova estrela no campo do armamento, os avións sen piloto teledirixidos.

Os UAV (Unmanned Air Vehicles) voaban durante horas sobre o campo de batalla, e posibilitaban ó xeneral Tommy Franks observar en directo dende o seu cuartel en Miami o que alí estaba a acontecer. E se os avións caían ou eran derrubados, non pasaba nada; non hai mortos e son baratos. Por fin, por fin, os militares vislumbraban por riba da "néboa da guerra". Ademais, e por primeira vez, esos avións foran cargados con misís, que atacaban con precisión ós inimigos. O honor correspondeulle a un Pedrator propiedade da CIA. (Que un arma revolucionaria sexa estreada por unha organización non-militar é outro signo do curso dos tempos: a militarización da vida civil, a indistinción entre estado de guerra e o de non guerra).

Durante un tempo a satisfacción entre as élites rectoras da política exterior americana era xeral. Atopárase, aparentemente, un modelo cómodo e barato para futuras operacións. Michael O'Hanlon, reputado analista, calificaba no Foreign Affairs a guerra afgana coma A flawed Masterpiece, sendo a "obra maestra" a escapada de Ben Laden e o Mullah Omar. Sobre todo a do primeiro deles, o máis importante, a quen se tivo encaixonado nas montañas de Tora Bora, pero que puido escapar ás zonas tribais de Paquistán.

E foi precisamente a filtración de noticias do ocorrido en Tora Bora a primeira sinal clara de que as cousas afganas non marchaban pola senda esperada polos aliados occidentais. Tal como conta Bruce Anderson no The Spectator, a fuxida de Ben Laden foi facilitada pola negativa de Tonny Franks a utilizar tropas americanas no asalto final, ante o estupor e indignación das SAS británicas. O medo da Army a por en perigo ós seus soldados semellaba en vigor. A resultados desta aversión ó risco por parte do Pentágono, e da pouca fiabilidade dos seus aliados locais, as tropas de Al-Qaeda puideron escapar. Non faltaron, por suposto, conspirativistas que clamaron: deixáranlle fuxir a propósito (así o interpretou, por exemplo, Ramón Pérez-Maura no ABC, quen saudou o talento dos estrategas americanos: the war must go on, e sen Bin Laden non habería excusas para iso).

Semella claro, por tanto, que os ataques dende o aire non implican o control da terra. E tamén que a desaparición dos talibáns e os seus aliados árabes de Al-Qaeda foi máis unha retirada táctica que unha derrota estratéxica. Cada vez que as tropas anglosaxonas (pois sobre o terreo hai americanos, británicos, australianos e neozelandeses) saen dos seus campamentos e percorren terra teñen atopado, segundo as fragmentadas noticias que aquí chegan, unha feroz resistencia das tropas locais. Pois sen artillería de apoio, unha flotilla de avións que se limita a soltar a súa letal carga e voltar ó seu refuxio, a loita remata por ser home contra home. Un deles, un soldado bisoño e virxe de batallas, crecido na pracenteira sociedade occidental. O outro, curtido en guerras e austeridade, coñecedor do terreo. Nese contexto, non é extraño que a armadura dos soldados occidentais sexa de enorme utilidade. Tampouco sería extraño que os enfrontamentos foran máis numerosos e máis sexan as baixas do que afirma a única fonte informativa que recibimos de Afganistán: o Pentágono. (Ista é a opinión de Seymour Hersh, o investigador máis incisivo sobre o que pasa en Afganistán).

Sen obxectivos claros, sen propósitos definidos, o futuro das tropas occidentais en Afganistán parece difícil. A tarefa de

reconstrucción do país (o tan denostado nation-building) é laboura de pesadelo, aínda máis cando alí falta o aliado natural dos americanos, a clase media que saca proveito do capitalismo. E, anque non está ben alegrarse do mal alleo, a moitos conforta o feito de que o modelo de intervención rápida, cirúrxica e indolora (para os americanos, claro) que os Estados Unidos tiñan preparado para o século XXI fracasara tan cedo. De triunfar, nada detería ó amigo do norte no seu afán de bombardear países para facer un mundo mellor.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Estados Unidos ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Date Created

Febreiro 4, 2003

Meta Fields

Autoria : 10993

Datapublicacion : 2003-02-04 00:00:00